

Endavant

Numero 18, maig de 1989

Portaveu dels socialistes de Catalunya

EDITORIAL

El proper 15 de juny decidirem quin model volem configurar a Europa. Els socialistes n'hem fixat un a través d'un Programa electoral que ha estat aprovat per tots els nostres partits europeus.

Per primera vegada amb tots els dotze països de les Comunitats estem convocats a elegir els nostres representants al Parlament Europeu.

Els socialistes podem fer la proposta d'una Europa més unida i solidària amb possibilitat d'èxit. Al Parlament Europeu som el Grup més fort i hi ha socialistes a cinc dels governs comunitaris. Volem una Europa més preocupada en trobar solucions per a aquells homes i dones i per aquelles regions que més necessitat en tenen. Una Europa de tots, però també per a tots. Per què les propostes socialistes siguin possibles, el primer pas, l'imprescindible, és el vot del dia 15. Aquesta és la nostra responsabilitat i per això cal respondre.

Els nostres candidats a Europa

El President del Govern Felipe González signa l'acta d'adhesió d'Espanya a la Comunitat Europea.

SUMARI

Pàgines 2 i 3

Entrevista a Josep Verde, per Jesús del Río

Pàgines 4 a 6

Biografies dels nostres candidats

Pàgina 7

Només sis milions d'europeus, per Jordi Solé Tura

Pàgina 8

La Caixa dels trons

A Ainaud de Lasarte ja li sembla bé!

Josep Verde i Aldea: Confio en què tothom sabrà enten

P. En principi pot resultar curiós i a la vegada inusual, observar com essent vostés, els eurodiputats socialistes, els ponents en el Parlament d'Estrasburg de l'informe sobre l'oficialitat del català aprovat ara per la Comissió de Cultura, no vulguin capitalitzar l'èxit polític que l'esmentada iniciativa comporta, màxim quan les eleccions al citat Parlament són a la volta de la cantonada. A banda de lloable, no és, tanmateix, una actitud políticament atípica?

R. No penso pas que sigui atípic entendre que hi ha qüestions que tenen prou importàcia per a no recloure-les en un esquema exclusivament partidari. El tema de la llengua catalana a les institucions de la Comunitat l'hem tractat amb tots els altres partits catalans i també amb les institucions, en especial el Parlament de Catalunya. Dit això, tampoc no hem de tenir cap inconvenient a dir que ha estat gràcies, en especial, als diputats del Grup socialista en general, i dels catalans i en Xavier Rubert en particular, que el resultat aconseguit ha estat possible.

P. El fet de què aquesta hagi estat la primera vegada que la CEE hagi reconegut oficialment l'especificitat de la llengua catalana, obre les portes a un més que fundat optimisme o pel contrari s'ha de ser prudent donada la rigidesa que en aquest tema explicita el Tractat de Roma?

R. La prudència, en política, cal tenir-la sempre, en especial per a aconseguir coses. Hi ha actituds que semblen, a voltes, molt agosarades, molt llançades, però que només són focs d'encenall i que estan fetes exclusivament per al lluïment personal de qui les planteja. Això, en especial en el tema que ens ocupa, cal tenir-ho en compte. Es tracta, per tant, d'un començament d'un camí que —com gairebé tot allò que s'està produint a Europa— és necessàriament lent. De moment, i per primera vegada, ja no és algun diputat català europeu aïllat qui demana la presència del català a les institucions comunitàries, sinó una Comissió del Parlament, que és la que ha votat en favor de la Resolució del Xavier Rubert.

P. Creus que certs sectors radicals de la societat catalana comprendran la lentitud del procés i el pragmatisme de la ponència presentada que contempla l'ús del català només en certs aspectes?

R. A tots ens agrada d'aconseguir immediatament allò que volem. La pressa, però, no és moltes vegades la

millor manera d'assolir objectius. En el cas del català a les institucions de la Comunitat el treball és necessàriament dur i el camí lent. Cal, però, mantenir la confiança i, com tot sol fer-se a la Comunitat, confiar més en la política dels «petits passos» que no pas en l'eixelebrament que solen acabar sempre en fracassos que després hom intenta de justificar dient que és culpa d'algú altre que no ens comprèn. A més cal dir amb claredat que aquests «sectors radicals de la societat catalana» ben poca cosa han aconseguit per a aquesta societat: solen cridar molt, però amb resultats nuls. Per a comprovar-ho només ens cal repassar la nostra història dels últims quinze anys.

P. Quin és el procés a seguir a partir d'ara?

R. A partir d'ara els processos a seguir són diversos. Abans que res, ens cal seguir atents al desenvolupament d'aquest acord de la Comissió de Cultura del Parlament. Cal, a més, posar en pràctica el contingut de la resolució per mitjans diferents. I algunes d'aquestes accions no corresponen només als parlamentaris. Penso que és molt important, quan s'estableixi a Barcelona l'Oficina de les Comunitats —a la qual demanem l'ús escrit i parlat del català— que la societat catalana sigui la que faci pressió a l'hora de sol·licitar la informació en català. En general, és l'acció conjugada de parlamentaris i societat la que ha de permetre resultats positius en aquest esforç d'introducció del català a la vida comunitària.

P. Com valora la incoherència que en principi suposa el fet de què CiU tingui repartits els seus diputats europeus en diferents grups parlamentaris i el posicionament d'aquests envers el tema que ens ocupa?

R. Hi ha a Catalunya, i també a Espanya en general, molts partits que, mitjan els anys 70, van ser creats només amb aspiracions «d'estar per casa», vull dir sense cap horitzó que anés més enllà dels seus afanys de manar en el territori. Això val tant per Convergència, com per AP, avui PP, o el CDS, ahir UCD. Això ha fet que, en arribar al Parlament Europeu, on els diputats s'apleguen en Grups Polítics, anessin a parar als llocs a vegades més inversemblants. Així, CiU va veure com la diputada d'Unió Democràtica anava, lògicament, als demòcrates cristians, i els de Convergència triaven el Grup Liberal, de la Sra. Veil. (Per cert, que a les pròximes eleccions aquesta senyora encapçala, a França, una llista feta bàsica-

No hem de tenir cap inconvenient en dir que ha estat gràcies als socialistes catalans sobretot que s'està avançant en el tema del català a la Comunitat Europea.

A nivell europeu és quan les contradiccions de molts partits apareixen de manera esclatant.

Ja no és possible el «nosaltres sols». És una mostra clara de la pràctica inutilitat de partits com Convergència a escala europea.

L'Europa Comunitària acaba un futur esperançador

ment amb candidats democristians). D'altra banda, el CDS s'ha incorporat a la Internacional liberal, i és de suposar que al pròxim Parlament europeu els seus diputats estaran al Grup liberal... A més, com hem pogut veure al llarg de la peripècia de la qüestió del català, el liberal no és pas el grup més sensible a aquest tipus de problemes. En resum, a nivell europeu, les contradiccions de molts partits apareixen de manera esclatant, ja que no és possible —encara menys que a l'esfera interna— pretendre de practicar aquella tècnica del «nosaltres sols». Es tracta d'una mostra clara de la pràctica inutilitat de partits com Convergència a escala europea.

P. Recentment, Raimon Obiols ha reflexionat sobre el fet de què sembla ja superat el període de «L'Europessimisme». Tanmateix malgrat aquesta constatació, no hem entrat en un període «d'Eurooptimisme» potser un xic desmesurat? L'Europa Unida no pot ésser també, la gran panacea de les grans multinacionals?

R. Això de l'eurooptimisme ho diuen, sobretot, els nord-americans. Poc temps abans parlaven d'euroessimisme. Més encara, quan preveuen les conseqüències del Mercat Únic del 1992, tant els Estats Units com Japó parlen de l'Europa fortaleza. Això és bo, ja que significa que l'Europa Comunitària acaba un futur esperançador que les grans potències econòmiques no sols respecten sinó que, fins i tot, temen. El repte, de totes maneres, depèn de nosaltres, els europeus. Depèn de saber si sabrem endinsar-nos en un veritable procés d'unitat en tots els terrenys —i el fiscal i monetari constitueix, ara mateix ja, el punt crucial—, o bé si els petits interessos locals, els de cada petit país (i tots els d'Europa som, al cap i a la fi i a escala mundial, petits països) acabaran per frustrar el projecte. D'altra banda, perquè no es tracti només d'un camp ampli obert en benefici exclusiu dels interessos econòmics cal que s'imposi el projecte de l'esquerra europea, el d'una Europa amb clara dimensió social i en benefici dels ciutadans. En aquesta perspectiva cal el treball conjunt no pas només dels governs socialistes de la Comunitat que, com el nostre, duen a terme una tasca ferotge contra el «thatcherisme» a escala europea, sinó, també, de les forces socials (els sindicats han estat massa absents de la construcció de l'Europa comunitària) i de tota la ciutadania. Les properes eleccions són una bona ocasió per a demostrar quina és l'Europa que els ciutadans volen.

dre què ens juguem en aquestes eleccions

Cal que s'imposi el projecte de l'esquerra europea en benefici de tots.

P. Finalment, quines perspectives es poden entreveure per aquestes properes eleccions europees després del trauma, en part ja superat, que pel socialisme estatal va suposar el 14-D?

R. En Raimon Obiols, en ocasió de la presentació de la candidatura del PSC a les eleccions europees va manifestar una convicció que em sembla ben encertada: resulta difícil

de pensar que ciutadans que sempre han tingut el socialisme com a referent clar i indiscutit a l'hora del vot, per circumstàncies ben conjunturals, renunciïn a donar el vot al socialisme. Sobretot si, com estem veient, hi ha una clara recomposició de la dreta, a base del CDS i el PP, que posa de manifest quina és, en el fons i a desgrat de declaracions de cara a la

galeria, el veritable objectiu del partit que s'ha inventat el Sr. Suárez. Confio que tothom sabrà entendre què ens juguem en aquestes eleccions europees i, per tant, sabrà votar l'opció socialista que és l'única, també a l'esfera d'Europa, que pot arribar a construir l'Europa solidària i de progrés que necessitem.

Jesús del Rio

Josep Verde i Aldea, nascut a Granollers (Barcelona) l'any 1928, és casat i té 4 fills.

Advocat. Cursos de llicenciatura en Dret i doctorat a la Universitat de Barcelona (1947-1953).

Diploma Superior de Dret Comparat a la Facultat Internacional de Luxemburg (1959-1960).

Membre fundador del «Grup Crisità de Drets Humans» (1969) i membre de «Justícia i Pau».

Bibliotecari de la Junta de Govern del Col·legi d'Advocats de Barcelona (1969-1973).

President de l'Institut de Drets Humans de Catalunya, 1984.

Secretari General (1977-1978) del Partit Socialista de Catalunya (Reagrupament).

Secretari de Relacions Polítiques del PSC fins el 1980.

Membre de l'Executiva del PSC (PSC-PSOE).

Diputat a les Corts per Barcelona, elegit el 1977, 79 i 82.

Membre de la Comissió redactora de l'Estatut de Catalunya.

Vice-president del Congrés de Diputats (1982-1986).

Membre del Consell d'Europa, va ser president de la Subcomissió de Dret Penal i Criminologia i del Grup de Treball preparatori de la Conferència del Medi Ambient del Mediterrani.

Vice-president de l'Assemblea del Consell d'Europa (83-86).

Diputat al Parlament Europeu des de l'1 de gener del 1986.

Membre de la Comissió d'Assumptes Polítics.

President de la Delegació Parlamentària per a les relacions amb Finlàndia, Islàndia, Suècia i el Consell Nòrdic.

Vice-president de la Delegació Espanyola Socialista al Parlament Europeu des del 1987.

Membre del «Bureau» del Grup Socialista del Parlament Europeu i de la Unió de Partits Socialistes de la Comunitat Europea.

BIOGRAFIES DELS NOSTRES CANDIDATS

JOAN COLOM I NAVAL

Va néixer a Barcelona l'any 1945. És casat i té dos fills. És economista, doctor en Ciències Econòmiques i Empresarials i l'any 1982 va guanyar la plaça de Professor Titular d'Economia Aplicada (Hisenda Pública) de la Universitat de Barcelona. Especialitzat en temes tributaris i de federalisme fiscal, ha publicat diversos llibres i nombrosos articles en revistes acadèmiques i professionals.

L'any 1964 va ingressar a les «Forces Socialistes Federals» (FSF), i en va ser membre assessor de l'Executiva del Comitè Central. Posteriorment militaria a Convergència Socialista de Catalunya i més tard al PSC (Congrés). Va participar activament en la fundació del SDEUB i va col·laborar també en la Comissió Ciutadana de Solidaritat, en l'Associació de Veïns Sagrada Família i en el moviment de PNN de la Universitat.

Va ser membre de la Comissió Executiva del Partit dels Socialistes de Catalunya, PSC (PSC-PSOE), entre el segon i el tercer congrés. Ara és membre del Consell Nacional del Partit.

Diputat al Congrés per Barcelona a l'octubre de 1982. Va ser Secretari Primer de la Comissió d'Economia, Comerç i Finances i membre de la Comissió de Pressupostos, havent estat ponent de nombrosos Projectes de Llei (Sanejament d'Hisendes Locals, Caixes d'Estalvi, IVA, Impostos Especials, Pressupostos).

Fins el juny de 1985 va ser membre de la Comissió Mixta Congrés-Senat de Relacions amb el Tribunal de Comptes i, fins a la seva dissolució el 31 de desembre de 1985, del Comitè Mixt Corts Espanyoles-Parlament Europeu. Des de l'1 de gener de 1986 és Diputat al Parlament Europeu.

Comissions:
Pressupostos. Coordinador del Grup Socialista. Control pressupostari.

Delegacions:
Relacions del Parlament Europeu amb l'Assemblea Popular de la República Popular Xina.

Intergrup:
Membre de l'Intergrup Federalista. President de l'Intergrup de Llengües Minoritàries.

XAVIER RUBERT DE VENTÓS

Nascut a Barcelona l'any 1939. Llicenciat en Dret per la Universitat de Barcelona (1961).

Llicenciat en Filosofia per la Universitat Complutense (1962).

Doctor en Filosofia —Premi Extraordinari— per la Universitat de Barcelona (1964).

Catedràtic d'Estètica i Composició de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura, Universitat Politècnica de Barcelona.

Membre fundador del «Col·legi de Filofosofia».

Director de la Càtedra Barcelona-Nova York.

Altres activitats a l'estranger

Visiting professor: Spanish literature and thought in the XIX and XX centuries, University of Cincinnati. Ohio, 1964.

Cursos a les Universitats de Mèxic i Caracas, 1966, 1968, 1982, 1973, 1978 i 1982.

Santayana Fellow, Facultat de Filosofia, Harvard University, 1972.

Visiting scholar, Facultat d'Arquitectura, university of California, Berkeley, 1973.

Membre del New York Institute for the Humanities, 1976.

Visiting Fellow del New York Institute for the Humanities, 1986.

Elegit Diputat a les Corts per Barcelona, 1982.

És Diputat al Parlament Europeu des de l'1 de gener del 1986.

Actuació al Parlament Europeu
En Comissió: Desenvolupament i Cooperació (titular).
En Delegació: Assemblea Paritària ACP-CEE.

Obres
El arte ensimismado, Edic. Península, Barcelona, 1963.
Teoría de la sensibilidad, Edic. Península, Barcelona, 1969.
Moral y nueva cultura, Alianza Ed., Madrid, 1971 (2a. ed., 1986).
La estética y sus herejías, Ed. Anagrama, Barcelona, 1973.

Utopías de la sensualidad y métodos del sentido, Ed. Anagrama, Barcelona, 1973.
Ensayos sobre el desorden, E. Kairós, Barcelona, 1975.
Ofici de Setmana Santa, Edicions 62, Barcelona, 1978.
De la modernidad, Ed. Península, Barcelona, 1980.
Per què filosofia?, Edicions 62, Barcelona, 1983.
Filosofía y/o Política, Edicions 62, Barcelona, 1984.
Metopias, Montesinos Ed., Barcelona, 1984.

Self-Defeated Man. Personal Identity and Beyond, Harper & Row, 1975 (versión inglesa de «Moral y nueva cultura»).

Heresies in Modern Art, Columbia Univ. Press, 1980 (versión inglesa de «La estética y sus herejías»).

The Sociology of Semiology, en «Sings, Symbols and Architecture», John Wiley, London, 1979 (de «Utopías de la sensualidad...»).

Laberinto de la Hispanidad, guanyador de la XIII Edició del «Premio Espejo de España».

BIOGRAFIES DELS NOSTRES CANDIDATS

ANNA TERRON I CUSÍ

Nascuda a Barcelona el 6 d'octubre de 1962. És casada i té un fill.

Ha estat membre de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi, Unió Excursionista de Catalunya, Trobades de Joves de Montserrat i de la Vocalia de Joves de l'Associació de Veïns de l'Esquerra de l'Eixample.

Ingressa al Moviment de Joves Socialistes de Catalunya l'any 1976 i fou membre de la seva Comissió Coordinadora desenvolupant la tasca de responsable de batxillers.

Organitza la Comissió de la Dona de la Joventut Socialista de Catalunya (1978-1980).

Milita a l'Agrupació de Ciutat Vella del PSC, representant-la al Consell Municipal del Districte, desenvolupant la tasca de responsable de joventut (1980-1983). Al mateix temps col·labora amb l'Àrea de Joventut de l'Ajuntament de Barcelona en la posta en marxa del Projecte Jove.

En representació de la JSC participa en la formació de la Comissió Federal de la Dona de la Joventut Socialista de Espanya i en la constitució de l'Associació Mujeres Jóvenes de la que és vicepresidenta (1985-1987). Membre de la Joventut Europea Federalista de Catalunya des de 1985.

El gener de 1986 participa en la creació del grup de dones de la IUSY (Internacional Juvenil Socialista) i el 1988 és anomenada coordinadora de la mateixa, i com a tal és membre del buró de la IUSY i delegada al buró de la Internacional Socialista de Dones (ISW).

El febrer de 1987 és anomenada Secretària General del JEF-Catalunya i el gener de 1988 passa a ser-ne Presidenta.

A finals de 1987 entra a formar part de la Comissió Executiva Nacional de la JSC on desenvolupa tasques de relacions internacionals. És reelegida com a Secretària de

Relacions Internacionals en el darrer Congrés de la JSC (octubre 1988). Representant als joves socialistes espanyols ha participat en el Festival dels Joves socialistes espanyols, ha participat en el Festival dels Joves del Mediterrani a Alger, en els Congressos dels Joves Socialistes Italianes a Roma, de la Federació dels Joves Comunistes Italians (FGCI) a Bolònia i en diverses plataformes europees i internacionals de cooperació juvenil.

El desembre de 1988 participa activament en el Seminari de les organitzacions juvenils de l'esquerra europea organitzat per la FGCI a Bolònia i en la Trobada de Dones de l'esquerra europea a Milà. És membre de la Comissió Gestora de la Federació de Joventuts Socialistes i Progressistes de la Comunitat Europea que integra les organitzacions juvenils socialistes de la CE i la FGCI.

JORDI GARCIA PETIT

Lloc de naixement: Barcelona.
Data: 23 de novembre de 1937.

És casat i té dos fills.

Doctor en Dret per la Universitat de Barcelona.

Diplomat en Dret Marítim.

Diplomat en Comunitats Europees per la Facultat de Dret d'Strasbourg.

Professor de Dret Internacional Públic de la Universitat de Barcelona.

Professor de Relacions Internacionals del CIDOB.

Idiomes: correctament, francès i alemany i coneixements d'anglès i italià.

Publicista en temes de Dret Internacional, Política Internacional i Relacions Internacionals.

Gerent del Patronat Municipal de l'Habitatge.

President del Consell Català del Moviment Europeu.

Milita al socialisme des de la fundació de Convergència Socialista de Catalunya.

JOSEP MÒDOL PIFARRE

Va néixer a Lleida fa 32 anys, està casat i té una filla. És llicenciat en Ciències Polítiques i Sociologia a la Universitat Complutense. En el període 74/80 comença a col·laborar en nombroses publicacions, treballa un any al diari «Tele Expres», estrena diverses obres de Teatre de les quals n'és autor o coautor, participa, amb èxit, en nombrosos certàmens literaris a la Universitat, dirigeix i participa en diferents cine clubs, etc.

El 1980 entra a formar part del grup fundador d'IMAGFIC, per a ser en els anys 1980 i 1981 Secretari General del 1er i 2n «Festival de Cine Imaginario y de Ciencia Ficción de la Villa de Madrid».

A finals de 1982 es va fer càrrec de la Secretaria d'Organització de la XVIII Federació del PSC, lloc que va ocupar fins al desembre de 1987 essent a més a més membre del Consell Nacional del PSC, membre del Comité Federal del PSOE. En l'actualitat és Secretari de Política Institucional del Partit a les Terres de Lleida i coordinador del «Gabinet Parlamentari de

Relacions amb la societat» a la circumscripció.

Durant aquests darrers anys ha participat en nombroses jornades i seminaris com a Ponent, impartint diversos cursos i conferències relacionats amb sociologia i temes d'ordenació territorial arreu de l'Estat, essent en els anys 86 i 87 director de l'Enquesta d'Infraestructures i Equipaments Locals a la Província de Lleida.

BIOGRAFIES DELS NOSTRES CANDIDATS

EUGÈNIA ANDREU I VENDRELL

Maria Eugènia Andreu i Vendrell va nèixer a Barcelona el 3 de juliol de 1945. És llicenciada en Ciències Econòmiques per la Universitat de Barcelona i Professora d'Ensenyament General Bàsica per l'Escola Normal de València. Ha desenvolupat una considerable activitat en el camp sindical: així va ser membre de l'Assemblea constituïent del «Sindicat Democràtic d'Estudiants» de la Universitat de Barcelona (1966), membre del Comitè de representants del personal de la Diputació de Barcelona (1976-77), membre de la Comissió Gestora i del Secretariat del «Sindicat de Treballadors de l'Administració Pública de Catalunya» (des de la

seva constitució fins a la seva autodissolució, 1977-79).

Militant del Partit dels Socialistes de Catalunya ha estat membre de la Comissió Executiva de l'Agrupació Sarrià-Sant Gervasi (Barcelona) i Consellera d'aquest districte de l'Ajuntament de Barcelona pel PSC des de 1985. Forma part de la Comissió de Control Financer del PSC des del V Congrés (1987) i de la Comissió Executiva de la Federació de Barcelona del PSC, essent titular de la Secretaria de la Dona.

És membre de la Comissió Gestora de la Societat Espanyola de Salut Pública i Administració Sanitària, sòcia fundadora de

l'Associació d'Economia de la Salut i cap fundadora de la Fundació Salut i Família.

Ha exercit una intensa tasca professional: així, fou Secretària de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Parlamentaris de Catalunya (1977), treballà a la Conselleria de Sanitat i Assistència Social de la Generalitat Provisional (1978), va ser nomenada Cap de Servei de l'Institut Neurobiològic Flor de Maig de la Diputació de Barcelona (1980), Cap dels Serveis de Sanitat de la Diputació de Barcelona (1981), Cap del Servei d'Acció Local de l'Àrea de Cooperació Municipal de la Diputació de Barcelona.

ERNEST BENITO I SERRA

Ernest Benito i Serra va nèixer a Les Franqueses del Vallès, el 26 de febrer de 1951. És casat i té dos fills. És Mestre Industrial i Llicenciat en Pedagogia i Ciències de l'Educació. Professor Numerari d'Humanitats de l'Institut de Formació Professional de El Vendrell.

Ingressà a Convergència Socialista l'any 1974, partit des del que segueix el procés d'unitat socialista. Fou Conseller Nacional del PSC (Congrés).

És regidor de l'Àrea d'Ensenyament a l'Ajuntament de El Vendrell (des de l'any 1982).

És Conseller pel PSC en el Consell Comarcal del Baix Penedès.

JOAN PLUMA I VILANOVA

Va nèixer a Girona el 10 d'octubre de 1964. Va cursar el primer cicle de la llicenciatura en Filosofia i Lletres, especialitat en Història Contemporània, en el Col·legi Universitari de Girona. El segon cicle l'ha cursat a la Universitat Autònoma de Barcelona, llicenciant-se l'any 1988.

Entrà a militar a la Joventut Socialista de Catalunya l'any 1979. Fou Primer Secretari de l'Agrupació de Girona (1981 a 1985). President del Consell Nacional de la JSC (1983 a 1985). Membre del Comitè Federal de les «Juventudes Socialistas de España» (des de 1986 fins ara). Membre de la Comissió Executiva Nacional de la JSC (des de 1985 fins ara). Ha estat candidat a les darreres eleccions municipals i al Parlament de Catalunya a la llista del PSC de Girona.

Fou candidat al Parlament Europeu a la llista del PSC. L'any 1986 com a representant de la JSC, fou elegit membre del Secretariat del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, essent el responsable de les Relacions Internacionals. Membre del Comitè Executiu del «Council of European National Youth Committees» (CENYC), que és l'organisme que coordina a tots els consells de joventut de l'Europa de l'Oest (1986-1987). Membre de l'Executiu del «Youth Forum of the

European Community», que és l'organisme de coordinació de Consells de Joventut i Organitzacions Internacionals de l'Est i de l'Oest, l'All European Framework for Youth and Students Cooperation» (AEYSC).

El mes d'abril de 1987, és elegit president de l'anteriorment

esmentat CENYC, la qual cosa l'obliga a incrementar la seva activitat internacional. Com a President, la seva tasca es concentra en tres àrees de treball, a part de les derivades del càrrec. Aquests camps d'activitat són: treball Est-Oest (relacions amb les organitzacions juvenils dels països de l'Est. Per exemple, és responsable de l'organització de la taula rodona que el mes d'octubre es realitza al Consell d'Europa, diputats de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, diputats de diferents Parlaments de països de l'Est i membres d'organitzacions juvenils); treball amb el Consell d'Europa (desenvolupament de les activitats de relació amb el Consell d'Europa, Secretaria General, Assemblea Parlamentària i altres institucions i responsables per les relacions amb altres regions del món).

Activitats internacionals més destacades en les que ha participat: Participació en totes les reunions estatutàries d'AEYSC.

Membre de la Segona Conferència de Ministres Responsables de Joventut del Consell d'Europa (Oslo, 1988).

Ponent de la Conferència sobre Participació Juvenil organitzada per la Conferència de Poders Locals i Regionals del Consell d'Europa (Lausanne, 1988).

Només sis milions d'uropeus?

La frase escollida pel govern de la Generalitat per a la propaganda institucional de les pròximes eleccions al Parlament Europeu no sols no és institucional —és a dir, neutral— sinó que planteja problemes de fons molt seriosos.

En primer lloc, cridar els ciutadans a votar perquè som «sis milions d'uropeus» és barrejar la propaganda institucional de la Generalitat amb la propaganda feta durant molts mesos pel govern de la Generalitat, és a dir, pel *govern de Convergència i Unió*. És, per tant, una manera de confondre les dues coses: la Generalitat com a institució amb la força política que hi té actualment la majoria. És una vella tècnica publicitària posada al servei d'una opció política amb els diners de tots els contribuents.

Però el més preocupant és que cridar a votar precisament perquè som «sis milions d'uropeus» només pot significar o que la resta dels ciutadans espanyols no són europeus o que les eleccions al Parlament europeu celebrades a Catalunya no tenen res a veure amb la resta. Jo crec que la consigna dels «sis milions d'uropeus» vol dir les dues coses alhora i lliga amb el plantejament electoral de CiU, quan afirma que només els seus candidats són autènticament catalans i no depenen de ningú de fora. És una manera de dir: «Aquestes eleccions només afecten Catalunya i només es decideixen aquí. Tot el que passi més enllà no té res a veure amb els interessos de Catalunya». O, dit d'una altra manera, és pretendre que en aquestes eleccions es decideix la representació exclusiva de Catalunya a Europa i que aquesta representació només serà autèntica si no és contaminada per cap lligam amb la resta d'Espanya.

Aquest plantejament propagandístic no sols és estretament partidista i desorientador sinó que és radicalment fals. En aquestes eleccions no es decideix ni la representació catalana a Europa ni la representació espanyola. Simplement es tracta d'eleger un nombre de diputats per formar part del Parlament Europeu. I com que encara no hem avançat prou per elegir aquest Parlament en una autèntica circumscripció europea ens veiem obligats encara a elegir-ne una part —la que ens toca proporcionalment— en un àmbit reduït com és el d'Espanya. Però quan els diputats que surtin elegits ocupin el seu càrrec al Parlament Europeu no ho faran com a diputats «espanyols» o «catalans» o «valencians» o «anglesos» o «galesos»,

sinó com a diputats europeus.

Al Parlament Europeu es prohibeix estrictament la formació de grups parlamentaris *nacionals*. Els diputats elegits s'agrupen no per procedències nacionals sinó per afinitats polítiques i ideològiques. Actualment, el grup més important del Parlament europeu és el socialista. El segueix, a poca distància, el grup demòcrata-cristià. I després hi ha altres grups com el conservador, el liberal, el comunista i el grup Arc Iris. Els únics que queden totalment despenjats al Parlament europeu són els nacionalistes. El cas més evident és el dels diputats elegits a les darreres eleccions europees a la llista de CiU. Al Parlament europeu aquests diputats es divideixen: els de Convergència Democràtica s'integren al grup liberal i el diputat d'Unió Democràtica s'integra al grup demòcrata-cristià. El que no formen ni poden formar és un grup nacionalista català al Parlament Europeu. Aquesta

és la situació real més enllà de la propaganda. I això té conseqüències ben clares.

Fa ben poc n'hem pogut veure una en la qüestió del reconeixement de la llengua catalana com a llengua oficial de la CEE. Hi ha hagut, certament, diverses propostes i preses de posició, però el fet és que tot el que s'ha aconseguit fins ara ha estat per iniciativa dels diputats socialistes catalans, iniciativa recollida i potenciada pel grup més fort del Parlament, és a dir, el grup socialista. En canvi, el grup que més obstacles ha posat i que més ha frenat totes les iniciatives sobre la llengua catalana és el grup liberal, al qual pertanyen precisament els diputats de Convergència. Jo no dubto que aquests diputats també volen potenciar la llengua catalana a la CEE, però el fet és que no poden aconseguir resultats ni com a grup nacionalista, que ni ho són ni ho seran mai, ni a través del grup de què formen part.

Una altra conseqüència, de més llarg abast, és que en tot el procés d'unificació europea —un procés que serà llarg i difícil— els interessos de les diverses comunitats i més concretament els interessos de Catalunya només podran ser defensats amb consistència i claredat si s'integren en un projecte més ampli i tenen el suport dels grans grups polítics d'abast europeu, cosa que ni avui ni en el futur podran assegurar els partits nacionalistes en sentit estricte.

Aquesta és la situació real i no la que s'amaga darrera la propaganda institucional de la Generalitat i de CiU. El que realment es decideix en aquestes eleccions és si al Parlament Europeu hi haurà majoria socialista o demòcrata-cristiana o conservadora, etc. I allò que han de dilucidar els electors catalans és quina d'aquestes majories és la més favorable pels interessos de Catalunya.

Jordi Solé Tura

LA CAIXA DELS TRONS

«Ostres, quina casualitat»

Amb aquesta expressió irònica va ser acollida per més d'un ben conegut del tema la notícia segons la qual únicament l'empresa multinacional nord-americana Anheuser Busch concorria al concurs per a l'Adjudicació d'un gran part d'atraccions a Catalunya. I és que ja des de fa molt de temps se sabia que tota l'estratègia del Govern de la Generalitat en aquest tema estava centrada i dirigida a concedir el parc a la poderosa societat nord-americana. De fet, ja en el decurs de la discussió parlamentària de la llei de parcs recreatius i turístics es va anunciar des de l'oposició que estava feta a mida de les exigències d'Anheuser Busch. I, «ostres, quina casualitat!», solament Anheuser Busch s'ha presentat finalment al concurs, i encara amb majors exigències.

«Loto-Gate»: massa falsificacions

El descobriment d'un elevat nombre de butlletes falsificades de la

«Lotto-Ràpid», ha tornat a l'actualitat el polèmic afer de les loteries de la Generalitat, conegut ja arreu com a «Loto-Gate». I és que no n'hi ha per a menys, ja que les butlletes tan fàcilment falsificables són pagades gairebé a preu d'or, molt més cares que a preu de mercat, a una obscura empresa composada a la vegada per diverses empreses fiduciàries e instrumentals, sense que ningú n'hagi pogut arribar a treure'n l'entrellat encara a hores d'ara. Tot i que els màxims dirigents de l'EAJA i de Luditec, S.A. van assegurar al Parlament de Catalunya que les butlletes eren infalsificables i de màxima seguretat, ara s'ha demostrat que no era així. I mentrestant, lluny de Catalunya una empresa fantasmal que no se sap quin accionat real té s'embutxaca diàriament milions i milions de pessetes.

Publicitat gratuïta

L'entrada en el mercat borsari de les accions d'una empresa no sol ser gran notícia. A TV3, però, hi ha excepcions. La més sonada i recent de totes ha estat la de Tipel, societat que setmanes enrera va entrar per primera vegada a la Borsa amb les seves accions, fet que va merèixer l'atenció àmplia i reiterada dels serveis infor-

matius de TV3. Aquesta atenció àmplia i reiterada de la televisió de la Generalitat per Tipel, va respondre, sens dubte, exclusivament als «criteris professionals» adduïts repetidament pel Director General de la CCRTV, Joan Granados. Sens dubte no hi va influir gens ni mica el fet que Tipel és una empresa la propietat de la qual està en mans de la família Prenafeta. Des d'ara, sens dubte, totes les empreses catalanes que entrin en el mercat borsari gaudiran de la mateixa publicitat gratuïta de què va gaudir Tipel. Sense dubte.

Joan Granados, inquisidor?

Per bé que posteriorment va haver de rectificar com a conseqüència del requeriment que li va fer el President del Parlament, el cert és que el Director General de la CCRTV, Joan Granados, va provocar un bon enrenou a la comissió parlamentària de control de l'ens públic que dirigeix quan, per tal de sortir-se de la pregunta que sobre el boicot que els principals cantants catalans mantenen amb les ràdios i les televisions de la Generalitat, contestà dient que aquest boicot ha estat aprofitat «per alguns partits per aixecar la senyera de la defensa de la catalanitat que en altres

ocasions no han defensat». Atesa la conducta inquisitorial de Joan Granados al Parlament de Catalunya, ¿a qui li pot estranyar encara que des de les ràdios i les televisions públiques nacionals de Catalunya s'usi sovint un llenguatge inquisitorial i intolerant, atorgant o negant patents de catalanitat, desqualificant els adversaris polítics a través de l'insult, la infàmia o la calúnnia?

A Ainaud de Lasarte ja li sembla bé!

Tots els usuaris de la companyia d'electricitat HECSA s'han trobat als seus domicilis amb un fulletó de propaganda. En ell s'hi barregen diverses informacions d'actualitat i de la companyia amb articles relatius a la sèrie Història de Catalunya protagonitzada per un petit drac anomenat Dragui. Aquesta sèrie, emesa per TV3, compta amb el suport econòmic d'aquesta companyia elèctrica. Hi ha, però, un article que crida l'atenció sobre la resta.

És el que signa el regidor de CiU de l'Ajuntament de Barcelona, Josep Maria Ainaud de Lasarte, assessor històric d'aquesta sèrie. Ja és ben especial que un home com Ainaud de Lasarte, que cobra com a assessor cultural de l'actual president de la Ge-

neralitat, faci els guions d'una sèrie de televisió. Es dirà que s'ho mereix perquè és un conegut historiador. Tot i això, caldria que els polítics catalans s'acostumin a destriar entre el que és la seva feina personal i la seva opció política. Sinó després hi ha les confusions que hi ha.

Ainaud de Lasarte ha arribat a tal grau de confusió que se li han disdibuixat els llimbers del què és lícit en una democràcia i el que no ho és. Perquè en el seu article sobre la sèrie del Dragui, Ainaud comet unes indiscrecions que només en el contexte d'una Catalunya dominada per l'esperit totalitzador convergent són imaginables. Diu el senyor Ainaud coses com la següent: «En Joan Granados i l'Enric Canals no paraven. Havien engrescat

en Lluís Prenafeta i asseguraven que la sèrie seria un èxit!» És a dir, que el senyor Ainaud troba normal que perquè TV3 aprovi una sèrie cal que el director del canal autonòmic i el director general de la Corporació catalana de Radiotelevisió «engresquin» el secretari general de la presidència de la Generalitat. I el pitjor de tot no és aquesta nova confirmació del poder omnímode de Lluís Prenafeta a TV3 sinó que a l'assessor cultural del president de la Generalitat li sembli lògic explicar-ho. I ho explica amb reincidència. Veiem un altre paràgraf ben significatiu de la pèrdua de senderi que afecta la concepció convergent de Catalunya: «Fins i tot, ens vem veure en cor de fer-ne una solemne presentació al president de la Generalitat. I

un matí, a la Casa dels Canonges, passàvem aquell primer programa. Només calia veure la cara que hi feien el President, el secretari general i els consellers: la sèrie seria un èxit!». Us imagineu que per aprovar una sèrie de Televisió espanyola calgués reunir abans un consell de ministres i demanar permís a Alfonso Guerra?

Segur que Ainaud de Lasarte seria el primer en posar el crit al cel.

És de suposar que, a partir d'ara, molts convergents no continuïn negant que Lluís Prenafeta fa i desfa al seu gust a la «nostra» televisió.

I si ho fan és que li estan dient mentider a tot un assessor cultural del president de la Generalitat.

Així va la cultura de Catalunya!
Francesc Sánchez

PSC
PSC-PSOE

INFORMACIÓ SOCIALISTA

DIRECTOR: Joaquim Llach
CONSELL DE REDACCIÓ: Rosa Serra, Francesc Sánchez,
Jaume Sobrequès, Miquel Iceta, Ignasi Aragay
Producció: Jordi Serra. Disseny: Josep M. Serra

FOTOCOMPOSICIÓ: Pre-Text, S.A.
IMPRESSIÓ: TESA
EDITA: Partit dels Socialistes de Catalunya
Nicaragua, 75. Tel. 321 01 00